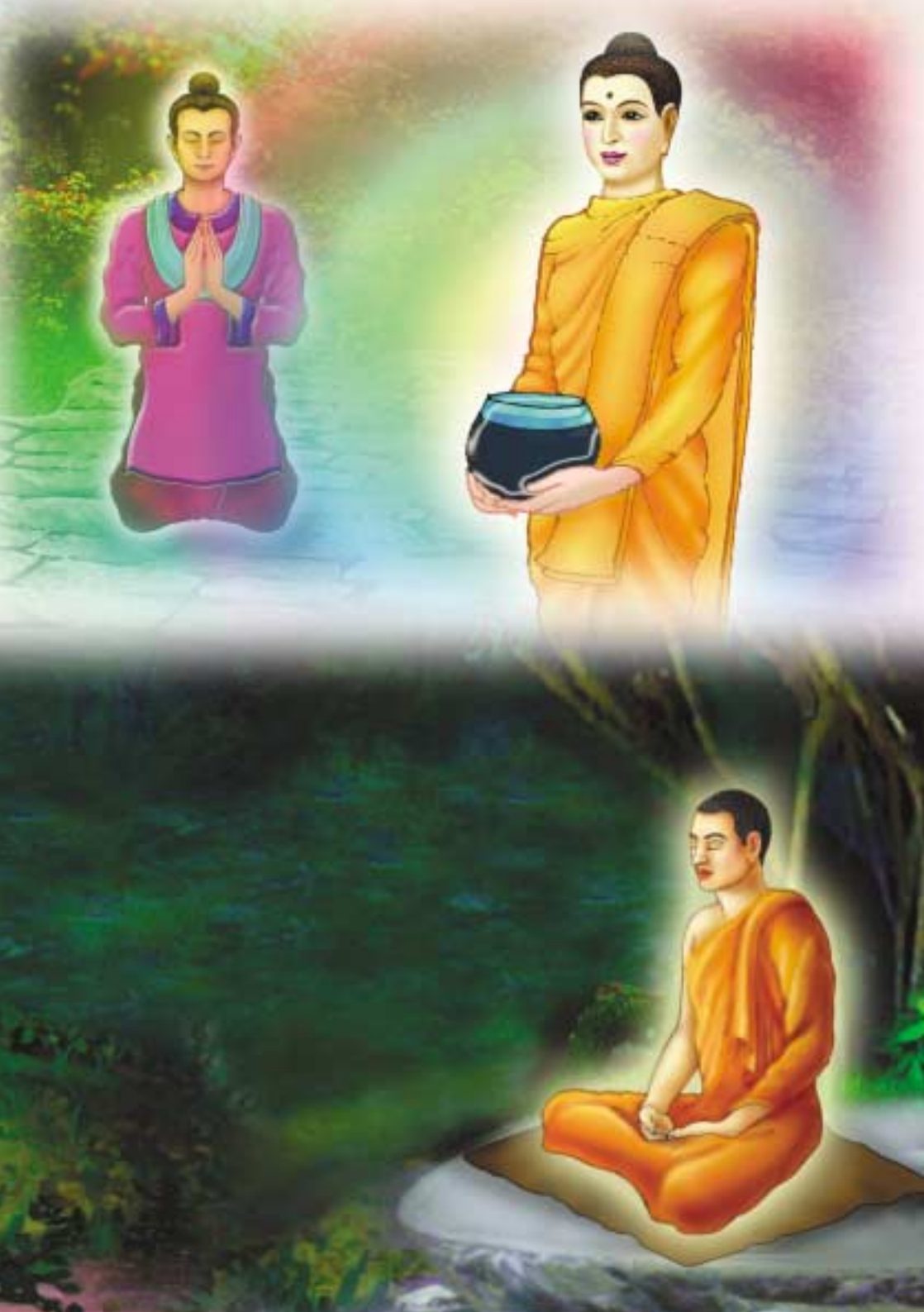

อ ำ นั ส ง ส์ พ น ม มั อ ไ ห ว พ ร ะ

เราได้เห็นพระสัมพุทธเจ้า ผู้มีพระฉวีวรรณเปล่งปลั่ง
ดั่งทอง พระนามว่า วิปัสสี... จึงมีจิตเลื่อมใส มีใจโสมนัส
ได้ประณมอัญชลีไหว้ ในกัปที่ ๔๑ แต่กัปนี้ การที่เราได้
ประณมอัญชลีไหว้ในเวลานั้น ด้วยกรรมนั้น เราไม่รู้จักทุกคติเลย
นี้เป็นผลแห่งการประณมอัญชลีไหว้ คุณพิเศษเหล่านี้คือ
ปฏิบัติสมาธิ ๔ วิโมกข์ ๘ และอภิญญา ๖ เราทำให้แจ้งชัดแล้ว
คำสอนของพระพุทธเจ้า เราได้ทำเสร็จแล้ว

อานิสงส์พนมมือไหว้พระ

๔๑๐

กว่าที่ใครคนหนึ่งจะผ่านด่านแห่งอันตรายในสังสารวัฏจนกระทั่งมาเกิดเป็นมนุษย์ จะต้องมิบุญบารมีมาก และต้องไม่มีกรรมอันใดมาขัดขวางจึงได้เกิดเป็นมนุษย์ พระลัมมาลัม-พุทธเจ้าท่านถึงได้ตรัสว่า การเกิดเป็นมนุษย์เป็นการยาก เมื่อการเกิดเป็นการยากอย่างนี้แล้ว เราก็ควรที่จะดำรงชีวิตอยู่ด้วยความไม่ประมาท และตระหนักถึงคุณค่าของการเกิดมาโดยใช้เวลานเวลาให้คุ้มค่า ให้ผ่านไปพร้อมๆ กับการสร้างบารมีทำสิ่งที่ทำให้ชีวิตของเรามีคุณค่า หมั่นปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายภายใน เวลาที่สูญเสียไปก็จะไม่สูญเสียไปเปล่า เพราะมีความบริสุทธิ์เพิ่มขึ้นทุกๆ วัน

*มีวาระแห่งภาสิตที่ปรากฏอยู่ใน เอกัญชลิกเถราปทาน ความว่า

“เราได้เห็นพระลัมพุทธเจ้า ผู้มีพระฉวีวรรณเปล่งปลั่งดังทอง พระนามว่า วิปัสสี เลิศกว่าผู้นำทั้งหลาย เป็นนระผู้แก่แล้วกล้า ทรงแนะนำดี ทรงฝึกผู้ที่ยังมิได้ฝึก ผู้คงที่ทรงมีวาตะมาก มีสติสัมปชัญญะมาก เสด็จดำเนินไปในระหว่างตลาด จึงมีจิตเลื่อมใส มีใจโสมนัส ได้ประนมอัญชลีไหว ในกัปที่ ๙๑ แต่กัปนี้ การที่เราได้ประนมอัญชลีไหวใน

อานิสงส์พนมมือไหว้พระ

๔๑๑

เวลานั้น ด้วยกรรมนั้น เราไม่รู้จักทุกคติเลย นี่เป็นผลแห่งการประณมอัญชลีไหว้ คุณวิเศษเหล่านี้คือ ปฏิสัมภิทา ๔ วิโมกข์ ๘ และอภิญญา ๖ เราทำให้แจ้งชัดแล้ว คำสอนของพระพุทธเจ้า เราได้ทำเสร็จแล้ว”

สิ่งต่างๆ ที่เรากระทำในแต่ละวัน ในขณะที่เกิดมาเป็นมนุษย์ ล้วนมีผลต่อเราทั้งทางตรงและทางอ้อม สิ่งที่เราทำนั้น แยกได้ ๒ ประการใหญ่ๆ ก็คือ กุศล และอกุศล สิ่งใดที่ทำแล้ว ก่อให้เกิดความดีงามต่อตนเองและผู้อื่น จะมีผลดีในภพชาตินี้ และจะส่งผลไปยังภพชาติเบื้องหน้า ให้ได้ประสบแต่สิ่งที่ดีงาม สิ่งนี้เรียกว่ากุศล แต่สิ่งที่ทำตรงกันข้าม หากว่าทำลงไปแล้ว ส่งผลให้มีความทุกข์ทรมาน จนเป็นเหตุให้ต้องไปรับทุกข์ ในอบายภูมิ ก็เรียกว่าอกุศล หรือพูดง่ายๆ ก็คือบุญกับบาป อุปกรณ์ในการสร้างบุญและบาปนี้มีอยู่ ๓ ทางด้วยกันก็คือ ทางกาย ทางวาจา และทางใจ หากใครรู้จักระวังกาย วาจา ใจ ไม่ทำสิ่งที่เป็นบาปอกุศล ทำแต่สิ่งที่เป็นบุญกุศล ผู้นั้นย่อมได้ชื่อว่าเป็นบัณฑิตผู้เห็นภัยในโลกนี้และโลกหน้า

อวัยวะทุกส่วนในร่างกายของเรา สามารถที่จะนำมาเป็นอุปกรณ์ในการสร้างบุญได้ทั้งนั้น บัณฑิตผู้รักบุญต้องเตรียมพร้อมอยู่ตลอดเวลา แม้ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่น่าจะอำนวยความสะดวก

อานิสงส์พนมมือไหว้พระ

๔๑๒

สร้างบุญ ก็สามารถที่จะหาเอาบุญได้ เหมือนเรื่องราวของ
นักสร้างบารมีในกาลก่อน ที่หลวงพ่จะนำมาเล่าในครั้งนี่ เป็น
เรื่องราวที่ควรแก่การอนุโมทนา และควรเอาเป็นแบบอย่างใน
การสร้างบารมี

เป็นเรื่องของพระเถระที่ท่านได้กล่าววาทาในข้างต้น
ท่านระลึกถึงผลบุญที่ตัวท่านเองได้ประสบมาในภพชาติก่อนๆ
ท่านได้มีโอกาสสั่งสมบำเพ็ญบุญญานการไว้ในพระสัมมาสัม-
พุทธเจ้าองค์ก่อนๆ และได้สั่งสมบุญอันเป็นอุปนิสัยแห่ง
พระนิพพานตามสมควรแก่อัตภาพ แต่ก็ยังไม่มีโอกาสที่จะสร้าง
บุญพิเศษที่พอระลึกถึงแล้ว เกิดมหาปีติแต่อย่างใด ชีวิตได้
เวียนว่ายตายเกิดตามภพภูมิต่างๆบางภพบางชาติก็เกิดในตระกูล
ที่สมบูรณ์ด้วยโภคทรัพย์สมบัติ บางภพบางชาติก็เกิดมาในตระกูล
ที่ยากจน มีชีวิตขึ้นๆ ลงๆ อย่างนี้มายาวนาน

จนกระทั่งมาถึงยุคที่สว่างไสวที่สุดยุคหนึ่ง ในกาลแห่ง
พระวิปัสสิสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์มีพระชนมายุ ๘๐,๐๐๐ ปี
เมื่อตรัสรู้แล้วก็ทรงประกาศพระสัทธรรมไปทั่วชมพูทวีป ทำให้
ผู้มีบุญได้เข้าถึงกายธรรมอรหัต กำจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไป
เป็นพระอริยบุคคลในพระพุทธศาสนาเป็นจำนวนมาก จนกิตติ-
ศัพท์อันดงามของพระผู้มีพระภาคเจ้าแผ่ขจรไปทั่วสารทิศ

อานิสงส์พนมมือไหว้พระ

๔๑๓

ในยุคนั้น พระเถระได้บังเกิดในเรือนของตระกูลแห่งหนึ่ง ท่านเป็นเด็กที่มีใจน้อมไปในทางกุศล มีจิตใจอ่อนโยนเปี่ยมด้วยเมตตา จนกระทั่งเจริญวัยบรรลุนิติภาวะแล้ว ก็ได้ยินข่าวคราวการบังเกิดขึ้นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ แม้ว่าจะไม่เคยเข้าเฝ้าพระพุทธองค์เลย แต่ก็หาโอกาสไปฟังธรรมจากพระสาวก ผู้ที่จาริกมายังนครที่ท่านอาศัยอยู่เรื่อยๆ ท่านคิดอยู่ในใจเสมอว่า ลักวันหนึ่งเราคงมีโอกาสดำเฝ้าพระพุทธองค์ ได้ฟังธรรมจากพระพุทธองค์ ท่านเป็นผู้ที่มีความเลื่อมใสในพระรัตนตรัยอย่างแรงกล้า และไม่เคยพลาดโอกาสที่จะทำความดีเลย

จนกระทั่งวันหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าได้เสด็จผ่านมาทางพระนครนั้น วันรุ่งขึ้นได้เสด็จออกบิณฑบาตในพระนคร เพื่อโปรดสาธุชนผู้มีบุญทั้งหลาย ในวันนั้น กุลบุตรได้เข้าไปทำอุสสาภะอย่างในพระนคร เห็นพระผู้มีพระภาคเจ้ากำลังบิณฑบาตอยู่ ได้เห็นพระฉัพพรรณรังสีแผ่ชานออกจากพระวรกาย ก็คิดว่า

เราเคยได้ยินกิตติศัพท์เกี่ยวกับพระบรมศาสดามามากว่า พระพุทธองค์ทรงสมบูรณ์ด้วยลักษณะมหาบุรุษ ๓๒ ประการ วันนี้ความปรารถนาของเราที่จะได้เห็นพระพุทธองค์สมหวังแล้ว

อานิสงส์พนมมือไหว้พระ

๔๑๔

แต่เราเพิ่งเดินทางออกมาจากเรือน ไม่มีไทยธรรมติดมาเลย แม้สักอย่างเดียว เราจะเอาบุญกับพระบรมศาสดาอย่างไรหนอ เมื่อคิดอย่างนี้ท่านก็ใช้ปัญญาไตร่ตรองว่า แม้จะไม่มีสิ่งของในมือทั้งสอง เราก็จะใช้มือของเรานี้แหละเอาบุญกับพระพุทธองค์ แล้วท่านก็ทำความเลื่อมใสในพระพุทธองค์ ได้ยื่นเอามือทั้งสอง ประคองอัญชลีด้วยความเคารพนอบน้อม

หลังจากวันนั้นผ่านไป ทุกครั้งที่กุลบุตรมองมือทั้งสองข้างของตัวเอง ก็เกิดมหาปีติอยู่ตลอดเวลาว่า มือของเรานี้เป็นมืออันเป็นมงคลหนอ ที่เราได้นมัสการพระผู้มีพระภาคเจ้า ท่านระลึกถึงผลกรรมที่ทำเพียงเท่านี้จนกระทั่งละจากโลกไปด้วยบุญนั้น ทำให้ท่านท่องเที่ยวในเทวดาและมนุษย์โลก เมื่อเกิดในหมู่เทวดาก็เป็นที่เคารพเกรงอกเกรงใจของทวยเทพทั้งหลาย เมื่อมาเกิดในหมู่มนุษย์ก็จะเป็นที่รักที่ชอใจ และเป็นผู้ควรแก่การบูชาของมนุษย์ในทุกที่ทุกสถาน ท่านได้ส่วยสมบัติทั้งสอง นับภพนับชาติไม่ถ้วน

จนกระทั่งมาถึงพุทธกาลนี้ ท่านได้มาบังเกิดในตระกูลผู้สมบูรณ์ด้วยมหาสมบัติทั้งหลาย มีความเป็นอยู่ที่สุขสบายด้วยบุญเก่าที่ท่านสั่งสมมา พอได้ยินข่าวการอุบัติขึ้นของพระรัตนตรัยก็เกิดเลื่อมใสอย่างเต็มเปี่ยม จึงตัดสินใจสละ

อานิสงส์พนมมือไหว้พระ

๔๑๕

ความสุขสบายทางโลกออกบวชในพระศาสนา เมื่อบวชแล้ว ได้ทูลขอวิธีการปฏิบัติธรรมกับพระผู้มีพระภาคเจ้า และท่านได้ตั้งใจบำเพ็ญเพียรอย่างเต็มที่ ด้วยอำนาจแห่งบุญที่เคยประคองอัญชลิต่อพระวิปัสสิพุทธเจ้า ทำให้ท่านใช้เวลาไม่นานนักก็บรรลुเป็นพระอรหันต์ กำจัดกิเลสอาสวะได้หมดสิ้น และด้วยอำนาจบุญที่บำเพ็ญมาในกาลก่อนเป็นเครื่องสนับสนุน จึงทำให้ท่านปรากฏนามว่า **เอกัญชลิกเถระ**

เมื่อท่านระลึกถึงบุญกรรมที่ได้ทำมา ก็เห็นเรื่องราวทั้งหมด เหมือนผลมะขามป้อมที่วางอยู่บนฝ่ามือ บังเกิดปิติโสมนัสจึงประกาศการสร้างบุญของท่านว่า

“ผลแห่งบุญนี้ยิ่งใหญ่เกินประมาณ เราได้สร้างบุญเล็กน้อย ด้วยการประคองอัญชลิต่อพระผู้มีพระภาคเจ้าท่านนั้นยังมีอานิสงส์ยิ่งใหญ่เพียงนี้ สองมือที่ได้กราบไหว้ผู้ทรงศีลเป็นมือนั่นเป็นมงคลจริงหนอ เพราะสามารถอำนวยการสมบัติทั้งที่เป็นโลกียทรัพย์และอริยทรัพย์ให้บังเกิดขึ้น กิจทุกอย่างที่ควรทำเราได้ทำเสร็จสิ้นแล้ว คำสอนของพระพุทธเจ้าเราก็ได้กระทำแล้ว”

เราจะเห็นว่า มือทั้งสองข้างที่อยู่กับตัวเรานี้ มีความสำคัญกับชีวิตเราทั้งภพนี้และภพหน้า หากมือนี้ได้อัญชลีบูชา

อานิสงส์พนมมือไหว้พระ

๔๑๖

ผู้ประพฤติธรรม มือนั้นก็เป็นมงคลเพราะทำในสิ่งที่ดีควรทำ
แต่ทว่าหากนำมือนี้อไปสร้างบาปอกุศล ก็เป็นมืออัปมงคล ก่อให้
เกิดแต่ความทุกข์ความเดือดร้อน เราเกิดมาเป็นมนุษย์มีอาการ
ครบ ๓๒ ก็ควรจะใช้ทุกส่วนของร่างกาย ให้เป็นทางมาแห่งบุญ
ให้มากที่สุด ใช้กาย วาจา ใจ ใช้ความคิด คำพูด และการกระทำ
ให้เป็นไปเพื่อมรรคผลนิพพานให้ได้

